

men paa gamle, ved Love og Vedtægter bundne Poster; der have de stillt Ændringsforslag om Nedsættelser. Det ærede Medlem for Ringsted (*Zahle*) har karakteriseret disse socialdemokratiske Nedsættelsesforslag som en let gennemskuelig Politik. „Socialdemokraterne skulle ikke“ — sagde det ærede Medlem den 5. Marts 1904 — „slippe fra deres Meddelagtighed i de skete Forhøjelser. Det nytter dem ikke at vaske deres Hænder i Folkets Paasyn og sige: Ja, men vi have jo stillet Forslag om Nedgang paa flere Millioner — og saa tie stille med, at det var paa Punkter, hvor det var umuligt at gennemføre disse Besparelser.“ Det ærede Medlem for Ringsted har Ret. Den Slags taktiske Krumspring nytter ikke noget. Der er ingen, der tager en saadan Taktik alvorligt. Men det nytter heller ikke at skrive hvasse Avisartikler om, at der ødsles med Millioner af Kroner; naar man selv har stemt for det altsammen. Det nytter ikke først at stemme for Hædersgaven til Veteranerne og bagefter at stemple den som en skammelig Militæruddgiftsførgelse. Det nytter ikke at klage over, at § 22 for i Aar blandt andet stiger med 460,000 Kr. i Anledning af Lønningslove, man selv har stemt for i Fjor, eller raabe Gevalt mod yderligere Stigning paa Grund af den Underofficerslov, som vi vente, og som sikkert vil blive vedtagen enstemmig baade i dette og i det andet Ting. Det nytter kort sagt ikke at angribe andre paa Grundlag af det, hvori man selv er meddelagtig.

Militæruddgifterne paa de egentlige militære Budgetter, saaledes som vi pleje at behandle dette Spørgsmaal, ere siden 1901 stegne med 3,490,000 Kr., jfr. det foreliggende Finanslovsforslag. Denne Stigning skyldes Forholdsregler, som paa den gentagne Gange antydede enkelte Undtagelse nær, alle Partier paa Rigsdagen have givet deres Tilslutning. Denne Kendsgerning er urokkelig. I samme Tidsrum ere de civile Budgetter vedrørende Udenrigsministeriet, Landbrugsministeriet, Indenrigsministeriet, Ministeriet for offentlige Arbejder, Justitsministeriet, Kultusministeriet og Marine ministeriets civile Afsnit samt Finansministeriet stegne med 13,642,000 Kr. Med andre Ord, de nævnte civile Budgetter ere stegne fra 30,946,000 Kr. til 44,588,000 og de militære Budgetter fra 15,986,000 til 19,476,000 Kr. Det giver ca. 22 pCt., knap nok 22 pCt. for de militære Udgifter og ca. 43 pCt. — godt og vel — for de civile Udgifter. Det er Stillingen, og jeg gentager, at Stigningen paa Militærbudgetterne

paa en enkelt Undtagelse nær hidrører fra Forholdsregler, som have fundet Tilslutning fra alle Partiers Side.

Jeg nævnede før den foreløbige Lov om Afvigelse fra Hærlovens Bestemmelser om de store samlede Øvelser, en Afvigelse, der skyldes Hensynet til den sene og, som det paa det givne Tidspunkt var at frygte, vanskelige Høst. Det fortjener Paaskønnelse og Tak, at Krigsministeren tog dette Hensyn.

Der er ogsaa et andet Forhold, hvorfor den højtærede Krigsministers Holdning har Krav paa Anerkendelse. Det er Aalborg-Militæraffæren. Selve Affæren er særdeles beklagelig. Der er desværre flere af saa temmelig lignende Art, dels fra Fyn, dels her fra København. Jeg skal ikke fordybe mig stærkt i disse Sager, kun dvæle lidt ved Historien fra Aalborg. Som det vil erindres, var der nogle unge Løjtnanter, som opførte sig mindre nobelt under en Variétéforestilling paa Skovbakken ved Aalborg. Dirigenten af Bakkevariétéens Orkester, Regimentsmusiker Larsen, følte sig forarget over Løjtnanternes Opførsel, hvilket han efter Forestillingens Slutning tilkendegav direkte overfor Løjtnanterne i en uforbeholden Form, der ikke var paavirket af Subordinationshensyn. Han udtalte nemlig, at han skammede sig ved at være i Stue sammen med de Herrer Løjtnanter. Selvfølgelig havde Musikeren derved forset sig, men for en borgerlig Betragtning forelaa der forklarende og undskyldende Omstændigheder. Løjtnanterne meldte ham imidlertid, og der blev nedsat en Krigsret. Denne dømte Musikeren til 8 Dages mørk Arrest, medens der tildeltes en Premierløjtnant og 2 Sekondløjtnanter Kvartersarrest, den ene Sekondløjtnant 4 Dage, Premierløjtnanten og den anden Sekondløjtnant hver 2 Dage.

Denne Krigsretsaktion burde være undgaaet. Regimentschefen burde have klaret Sagen ad arbitrær Vej ved en Irettesættelse til alle Sider. Saa megen Konduite og saa megen Myndighed maatte han være i Besiddelse af, at han kunde foranledige Klagen tagen tilbage, saa meget mere, som Klagerne vare Hovedskyldnerne i Affæren, ihvorvel det ikke skal borteskamoteres, at Musikeren paa sin Side savnede Beføjelse til at optræde paa den Maade, han gjorde, og tage sig selv til Rette — allermindst da ingen havde fornærmet ham. Nu skred Krigsministeren ind — efter at Krigsretsdømmen var falden — og det paa en Maade, der, som alt antydet, fortjener Anerkendelse, idet han lader Akterne of-